

Αγώνας για δουλειά, ενάντια στα κλεισίματα και τις «πτωχεύσεις».

Να πληρώσει το Κεφάλαιο και η εργοδοσία, όχι οι εργαζόμενοι!

Η αίτηση υπαγωγής στο άρθρο 99 του πτωχευτικού κώδικα από την **εταιρεία Μαρινόπουλος Α.Ε.** δεν προκάλεσε έκπληξη σε κανέναν. Εδώ και καιρό ήταν γνωστά τα χρέη στους προμηθευτές και ολοφάνερα τα άδεια ράφια των καταστημάτων. Ήταν γνωστά, επίσης, τα λεγόμενα “σχέδια εξυγίανσης” μέσω συνεργασιών με άλλες εταιρείες του κλάδου, τα οποία δεν προχώρησαν αφού ούτε οι τράπεζες ούτε οι άλλες εταιρείες ούτε μάλλον και η οικογένεια Μαρινόπουλου θεωρούσαν ότι αυτά τα σχέδια θα τους οδηγούσαν σε ανάκαμψη του ομίλου και κερδοφορία.

Γιατί πρέπει να το πούμε καθαρά και από την αρχή: **το μόνο πράγμα που ενδιαφέρει τους κεφαλαιοκράτες, ντόπιους και ξένους, είναι η αύξηση των κερδών τους.** Αν κάποιος κλάδος ή και κάποια χώρα δεν προσφέρει τα κέρδη που θέλουν, δεν έχουν κανένα δισταγμό να τον εγκαταλείψουν και να στραφούν σε άλλες δραστηριότητες, αδιαφορώντας για τις θέσεις εργασίας, για τα φέσια στους προμηθευτές, για την “ανάπτυξη”, όπως προσπαθούν να μας παραμυθιάσουν. Στους Μαρινόπουλους δεν λείπουν τα λεφτά. Η φαρμακευτική εταιρεία ΦΑΜΑΡ και τα σούπερμάρκετ τους έχουν δώσει τεράστια κέρδη, τα οποία θέλουν τώρα να τα επεδύσουν αλλού, αφού το λιανικό εμπόριο δεν προσφέρει πια τόσα κέρδη.

Αυτό έκανε και κάνει και η οικογένεια Μαρινόπουλου. Μας παραμύθιαζε. Λίγους μήνες πριν μιλούσε για τραπεζική χρηματοδότηση που θα οδηγούσε στην επιστροφή του ομίλου στην ανάπτυξη, και μόλις τρεις μέρες πριν την αίτηση υπαγωγής στο άρθρο 99, προέβλεπε επάνοδο της λειτουργίας της εταιρείας στην κανονικότητα. Στάχτη στα μάτια! Μάλλον η εργοδοσία του Μαρινόπουλου είχε προγραμματίσει την αίτηση πτώχευσης, βλέποντας ότι τα σχέδια χρηματοδότησης δεν προχωρούν, έτσι ώστε **να εκβιάσει εργαζόμενους και προμηθευτές να δεχτούν κούρεμα των χρεών, μείωση μισθών και ό,τι βολεύει την ιδιοκτησία του ομίλου.** Άλλωστε η οικογένεια είχε φροντίσει, αξιοποιώντας το νομικό πλαίσιο που έχουν φτιάξει όλες οι κυβερνήσεις -και η σημερινή των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ-, να προστατεύσει τα περιουσιακά της στοιχεία μεταφέροντάς τα σε fund των εξωτερικού, σύμφωνα με πρόσφατες καταγγελίες.

Και **γνωρίζουμε όλοι ότι δεν μιλάμε για κάποιους “κακομοίρηδες”, αλλά για έναν από τους μεγαλύτερους επιχειρηματικούς ομίλους της χώρας,** γενιές τώρα, που δεν έπεσαν έξω επειδή “έκαναν λάθη” ή “τους χτύπησε η κρίση” κ.λπ. Άλλωστε είχε ηγεμονική θέση στον κλάδο, έφτιαχνε τους κανόνες του παιχνιδιού. Δεν ξεχνάμε, ότι τα προηγούμενα χρόνια της κρίσης μετακύλησαν τα βάρη στις πλάτες μας, ξεζουμίζοντάς μας στην κυριολεξία, **με κλεισίματα καταστημάτων, απολύσεις, μεγάλες περικοπές μισθών και επιδομάτων, ελαστικοποίηση της εργασίας, μερική απασχόληση, δίμηνες ατομικές συμβάσεις, μεγάλη εντατικοποίηση και όποιο άλλο μέσο έδωσαν στους εργοδότες οι νομοθετικές ρυθμίσεις των μνημονιακών κυβερνήσεων-ΕΕ-ΔΝΤ τα τελευταία χρόνια.** Ακόμα και η κυριακάτικη λειτουργία, που έχουν λυσοσάξει οι μεγαλοεργοδότες και τα πολιτικά

τους τσιράκια να επιβάλλουν, δεν την έσωσε. Και τώρα το ίδιο σχεδιάζουν οι Μαρινόπουλοι και οι όποιοι “στρατηγικοί επενδυτές”. Νέες θυσίες. **Αξιοποιώντας τη μεγάλη απειλή της ανεργίας που κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας.**

Η εταιρεία όμως εισέπραττε καθημερινά ζεστό χρήμα και πλήρωνε όποτε θυμόταν. **Πού πήγαν τα λεφτά;** Μήπως στην πολυτελή βίλα στο Μαϊάμι όπου ζει ο Πάνος Μαρινόπουλος; Σε off-shore εταιρείες των μελών της οικογένειας; Ποιος θα μας απαντήσει; Να ποιοι είναι οι μεγάλοι εκμεταλλευτές του κόπου και του ιδρώτα μας. **Οι κεφαλαιοκράτες, οι τραπεζίτες, οι μεγαλοεργολάβοι και οι εφοπλιστές λυμαίνονται την κλεμμένη υπεραξία της δουλειάς μας.** Και αν ακόμη, όπως λένε κάποιοι απολογητές των εργοδοτών, έγιναν λάθη και κακοδιαχείριση, **γιατί πρέπει κα πάλι να την πληρώσουν οι εργαζόμενοι της εταιρείας, αλλά και οι εργαζόμενοι στους προμηθευτές της;** Εταιρείες «κλείνουν», «πτωχεύουν», μπαίνουν σε διαδικασίες και νομικές ρυθμίσεις για «εξυγίανση». **Οι εργοδότες έχουν κάνει τα «κουμάντα» τους, έχουν μεταγράψει τα βασικά περιουσιακά στοιχεία τους σε άλλα ονόματα ή νέες εταιρείες, έχουν φροντίσει να βάλουν σε “καλά χαρτιά” τα κέρδη τους.** Έχουμε βαρεθεί να βλέπουμε επιχειρήσεις πολλών κλάδων να χρεοκοπούν και αφήνουν στο δρόμο χιλιάδες εργαζόμενους την ίδια στιγμή που οι ιδιοκτήτες τους ζουν σαν βασιλιάδες. Η οικογένεια Μαρινόπουλου έχει πολλές καβάτζες **για να πληρώσει τα χρέη της ΤΩΡΑ.**

Η κατάρρευση της Μαρινόπουλος ΑΕ επιβεβαιώνει κι από μια άλλη πλευρά ότι η λιτότητα και φτώχεια που έχουν επιβάλλει οι κυβερνήσεις δεν πάει άλλο. Τα συνεχόμενα κλεισίματα εταιρειών σουπερμάρκετ τα τελευταία χρόνια δείχνουν ότι ο λαός πια αγοράζει τα απολύτως απαραίτητα ακόμα και για το καθημερινό τραπέζι. Χωρίς βαθιά ανακατανομή του πλούτου, όχι ανάπτυξη δεν πρόκειται να έρθει, όπως συνεχίζει ο ΣΥΡΙΖΑ να μας παραμυθιάζει, αλλά θα απειλούνται διαρκώς ακόμη και τα όρια επιβίωσης.

Μαζί με τους εργοδότες τεράστια είναι η ευθύνη και όλων των κυβερνήσεων των τελευταίων χρόνων, μαζί και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που έχουν δημιουργήσει ένα νομικό πλαίσιο που επιτρέπει τις αυθαιρεσίες των εργοδοτών, τις κάθε είδους «εξυγιάνσεις» και «πτωχεύσεις» που προστατεύουν τα κέρδη των αφεντικών, τις τράπεζες και όχι βέβαια τους εργαζόμενους. Για αυτό και δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ! Έλεγαν προεκλογικά ψέματα, δεν κατάργησαν τους αντεργατικούς νόμους που τσακίζουν τα δικαιώματά μας, αλλά με το 3ο μνημόνιο τους ενίσχυσαν και με πιο βάρβαρα μέτρα. Μετά τη σφαγή των ασφαλιστικών δικαιωμάτων και το τσάκισμα των συντάξεων, προετοιμάζουν νέο τερατούργημα που περιλαμβάνει απελευθέρωση των απολύσεων, νέο χτύπημα στις συλλογικές συμβάσεις, κατάργηση 13ου-14ου μισθού, περιορισμούς στη συνδικαλιστική δράση. **Αυτά τα μέτρα απαιτούν οι επιχειρηματικοί όμιλοι, όπως η Μαρινόπουλος ΑΕ, έτσι ώστε να μπορούν να απολύουν όσους θέλουν, να επιβάλλουν μισθούς πείνας κάτω και από τα 586 ευρώ, να ελαστικοποιούν τις εργασιακές σχέσεις, να σβήνουν κάθε φωνή αντίστασης στους χώρους δουλειάς, να κάνουν τοπικώς εργαζόμενους πιο φθηνούς και εκμεταλλεύσιμους.**

Όμως, εκτός από την εργοδοσία και την κυβέρνηση, ευθύνες έχουμε κι εμείς, οι εργαζόμενοι και τα σωματεία μας. Αφήνουμε τους εργοδότες να μας διασπούν, να μας ρουφιανεύουν, να μας βάζουν να ανταγωνιζόμαστε ο ένας τον άλλο. Αφήνουμε τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να παίζει παιχνίδια πίσω από τις πλάτες μας όταν δεν συμμετέχουμε μαζικά στα σωματεία, όταν δεν διαλέγουμε το δρόμο του αγώνα αλλά την υποταγή μπροστά στις πιέσεις και τις απειλές. Ενώ οι εργοδότες μας εκβιάζουν διαρκώς, εμείς συνήθως αντιδρούμε όταν φτάνει ο κόμπος στο χτένι, λίγο πριν το κλείσιμο ή την απόλυση. Πρέπει να αυξήσουμε τις απαιτήσεις μας, να βρούμε τρόπους να εκβιάσουμε κι εμείς εργοδότες και κυβέρνηση. Ακόμα και τώρα, που οι νόμοι βολεύουν τα αφεντικά, μπορούμε με αποφασιστικούς, μαζικούς αγώνες να επιβάλουμε τους “δικούς μας νόμους”. Άλλωστε έτσι έφτασε το εργατικό κίνημα από τα δωδεκάωρα του 19ου αιώνα στις κατακτήσεις της μεταπολεμικής περιόδου. Το επιχειρησιακό σωματείο ήταν σε κλίμα επανάπαυσης και εφησυχασμού, ενώ η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων κρατούσε κι αυτή χαμηλούς

τόνους σιγοντάροντας κάποιους μεγαλοεργοδότες του χώρου των σουπερμάρκετ που προσβλέπουν στην αναδιάρθρωση της αγοράς σε όφελός τους. Ο πόλεμος των επιχειρηματικών συμφερόντων στο χώρο των σουπερμάρκετ και τα λεγόμενα σχέδια εξυγίανσης θα απαιτήσουν νέες θυσίες από εμάς.

Καμία ανάθεση σε σωτήρες που θα μας λύσουν τα προβλήματα. Η εμπειρία των υποσχέσεων του ΣΥΡΙΖΑ και η διάψευσή τους βαραίνει ακόμα πάνω μας. Καμία πολιτική λύση δεν πρόκειται να υπάρξει χωρίς τους αγώνες μας. Καμία παθητικότητα, καμία εμπιστοσύνη σε εργοδοσία και κυβέρνηση. Δεν υπάρχουν πια περιθώρια για ατομικές λύσεις, για λογικές του τύπου “να σωθεί το δικό μου κατάστημα κι ας κλείσει κάποιο άλλο”, “ας μείνω εγώ στη δουλειά κι ας απολυθεί ο διπλανός μου”. **Όλοι μαζί στον αγώνα γιατί οι αντίπαλοι είναι δυνατοί κι ενωμένοι απέναντί μας. Οι εργαζόμενοι και οι εργοδότες δεν έχουν κοινά αλλά αντιτιθέμενα συμφέροντα, τα κέρδη τους είναι η δική μας κλεμμένη δουλειά.**

Να κάνουμε **συνελεύσεις σε κάθε κατάσταση** και να εκλέξουμε επιτροπές αγώνα που θα συντονίζονται πανελλαδικά και θα δρουν κοινά με όποιες ταξικές δυνάμεις θέλουν να στηρίξουν τον αγώνα μας. **Να συμμετέχουμε στο επιχειρησιακό σωματείο** και να το πάρουμε στα χέρια μας. **Σε κάθε πόλη και κάθε γειτονιά να ενημερώσουμε τους κατοίκους** για να τους έχουμε στο πλάι μας. Κι επειδή τα προβλήματα και με τους εργαζόμενους των άλλων κλάδων είναι κοινά να επιδιώξουμε με άξονα το δικό μας αγώνα **να φτιαχτεί ένα κέντρο αγώνα σε κάθε πόλη και πανελλαδικά που θα ξεπερνάει τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Να παλέψουμε για την ανατροπή των πολιτικών που εφαρμόζουν κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ και μας έχουν οδηγήσει σε εργασιακό μεσαίωνα.** Στις σημερινές συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, ραγδαίας αύξησης της φτώχειας και της ανεργίας, δεν πρέπει να υποταχθούμε στον “ρεαλισμό” των αγορών, της ανταγωνιστικότητας, των τραπεζών, του κέρδους, της εκμετάλλευσης. Δεν πρέπει να υποταχθούμε σε κανένα μονόδρομο, σε κανένα κακό, μικρότερο ή μεγαλύτερο. Η υπεράσπιση των ζωών μας, των δικαιωμάτων μας, των αναγκών μας περνά μέσα από τους δρόμους των αγώνων, αγώνων πολύμορφων, μαχητικών, ανατρεπτικών. Θέλουμε πίσω τον κλεμμένο πλούτο που εμείς παράγουμε.

Να παλέψουμε για:

- Να διασφαλιστούν όλες οι θέσεις εργασίας, να μην γίνει καμία απόλυση, ούτε μέσω εξαναγκασμού σε παραίτηση ή μέσω οικειοθελούς αποχώρησης, όπως έγινε τον τελευταίο καιρό.
- Να καταβληθεί ολόκληρος ο μισθός και το επίδομα αδείας χωρίς καθυστέρηση. Τόσα χρόνια τα κέρδη από τον ιδρώτα και τη δουλειά μας δεν τα μοιραζόμασταν. Δεν θα μοιραστούμε τις ζημιές, δεν θα κάνουμε πλάτες στις «εξυγιάνσεις» και την διευθέτηση των χρεών σας με το δικό μας μεροκάματο!
- Να πληρωθούν άμεσα τα χρέη στους προμηθευτές, γιατί κι αυτοί θα τα μετακυλήσουν στους δικούς τους εργαζόμενους. Κανένας εργαζόμενος, του ομίλου ή των προμηθευτών του, να μην πληρώσει τα χρέη του Μαρινόπουλου.
- Να αλλάξει τώρα η κυβέρνηση τον πτωχευτικό κώδικα. Μπροστά τα δεδουλευμένα και οι αποζημιώσεις των εργαζόμενων και μετά τα συμφέροντα του δηmosίου και τελευταία των τραπεζών.
- Να δεσμευθεί η εταιρική και προσωπική περιουσία της οικογένειας Μαρινόπουλου μέχρι την πληρωμή των χρεών τους. Δεν θα πληρώνουμε εμείς την πολυτελή ζωή τους.